

БОШКО ТОМАШЕВИЋ

BASIC TOMASEVIC

ИМАМ КУДА ДА ОДЕМ

У баџремово дрво имам
куда да одем, у Госіоду имам
куда да одем, ево ѿих дана на ѿочейку
лейѿа ѿиіо ѿромичу у лиіу, односећи мирис на реку.

У вејавицу моје равнице имам
куда да одем, у ѿрозор мили
сред дечијих болесіи имам куда да одем,
у кров ѿреко ѿуіѿа (ѿиіо ѿледах ѿа некад)
као снеџ ѿадам и имам куда да одем.

У саоне ѿиіо језде с родиіељима давно мрѿивим имам
куда да одем, у лед с данима
ѿиіо ѿролазе ѿоред куће моје имам
куда да одем, у ѿосіељу Исусове боје имам
куда да одем, одџонеіѿајући Време
и џробницу у себи.

У ѿисање ѿиіо Хераклиіѿа и лоџос снаііри имам
куда да одем, за оџледалима да кренем
у којима се оџледају књиџе моје имам
куда да одем, у ѿѿеницу јула, у хлеб мој
с баџремом мојим, имам куда да одем,
ѿрободен из ѿролазносіи, ѿреконоћ, у оіікоіаном зеву,
идући ѿамо куда морам да одем имам куда да одем.

BASIC TOMASEVIC

Ево како је било:
Почео сам да пишћем њесме
да бих их њошћом, ње ране њлодове без сока и жила,
све њрецрћао. Фајронћи је дошћао њре вечери.
Пошћом сам се залешћо за
Хелдерлина и Хајдеђера и њровео над њима
дужих десетћ година, њокушћавајући да нађем
у њесми биће,
дно извора, невидљиво унутра у масиву бисера.
Са сћиране, док сам чшћао Робертћа Барћона,
њридружшћо ми се Борхес.
Ушћувшћо сам да књижесвностћ може да буде
инвенћшћивно њонављање, коњање њо шћеренима
„сабласних осћашћака једне нањукле њрошћлосћшћ”
коју су друђи одавно зашћосели.
Полећћ њрема алхемшћи речи,
„која би њре или касншћје мођла бишћи
њршћшћушћачна сваком смшћслу”,
са буком морских шћкољки,
насукао ме је на архшћшћелађ
са главом на осћшћрву Рембо,
са удовима у зашћшћону Маларме,
са духом на ашћшћолу Целан.
Убрзо ми се смучшћла шћа самоћна,
девшћчански „чудни њлач сувшћшћка”,
шћа се врашћшћих уђрадове
њразне шћрансценденћшћје.
Пршћшћох универзшћшћешћшћима заувек уђаслшћ мшћсли.
Требало је даншћма ходашћшћ ободом уранака
којшћ се бацају у језик и искусћшћво,
вадећшћ радосћшћ које долажашћу
изненада изнушћра,
шћерајућшћ даље до улшћца које су
биле бесшћлашћшћни њоклони.
У једном сушћшћерену живео је Бодршћшћјар,
у некој кайшћшћшћји
лежао је Бекећшћ,
у једној избшћ на једној авеншћшћји
док је чекао да умре
њшћздео је Буковшћшћки.
Друшћшћшћво је било мешовшћшћшћих сшћшћрасшћшћшћ

али ис̄овей̄не бесциљнос̄и.
 Градили су на дейонијама,
 на з̄робљима,
 о̄ӣкривали симулакруме
 чекали на Годоа који,
 осим као сӣзуран ковче̄з,
 никад неће с̄ӣићи.
 Мо̄зао сам се ӣридружӣи
 ӣим з̄иган̄ӣима нове узалуднос̄и,
 али морао сам да с̄ӣасим себе,
 да коначно о̄ӣворим ненаписану свеску
 да ис̄ӣщем коначне Лакане,
 коначне завей̄е,
 да ӣос̄тавим коначне кло̄ике
 које чекају љубав
 која с̄ӣознаје
 смисао
 ӣоследње̄ дана,
 меланхолију и слас̄ӣ
 задње̄ ӣерей̄а.

МИРИС ЧИТАЊА СТЕНДАЛА

У ово доба једном, у ӣролеће неко
 уз мирис лӣја на клӯји, на мес̄иу ӣӣхом
 у ӣарку чиӣах С̄ӣендала.
 Тај дан, давно, заувек оде.
 „Текући Хронос ме ӣре̄илавио.”¹
 За̄ӣӣо живех ӣада, двадесей̄а ми беше
 ӣо рођењу? За̄ӣӣо сада који час ӣред з̄робом?
 Човек, ӣамћење и земља.
 Живо̄ӣ ӣӣо ме узе, не смр̄ӣ, беше узалудна
 з̄лоба. Оно ӣӣо волах силно о̄ӣе се којечему.
 Од смр̄ӣи научих све:
 з̄де ми је мес̄ио,
 куда одо̄ӣе жар и ӣа̄ӣӣина
 и ӣӣа бива с њима ӣосле лей̄ӣе ӣуче.
 Но, не ӣӣщем о ӣоме!
 Мирис чиӣања С̄ӣендала зазивам,

¹ Езра Паунд, *Лизански канӣоси*, LXXXII.

њлахо њихање лијових зрана њред очи мамим,
 зладне зодине њојом
 у шајору
 зде свејлосѝ не беше ни мазла, ни сен
 и зде њроборавих из незнања,
 из нужносѝ њрихваѝања њаѝе
 када ојозиваѝи се не може ни живоѝ, ни смрѝ
 само њрихваѝаѝи ѝок.
 Само њрихваѝаѝи ѝок
 док срѝба њриања уз снез на мрамору,
 на ѝаласе жиѝа у њољима,
 на безобално време.
 Јер ниѝѝа ѝе не може сѝасѝи
 осим заслејљеносѝ
 и оѝѝѝе знање да је ѝако како мора биѝи
 с којом се њлази у раку
 исѝод младих воћки и вагина у цваѝу.
 Сањај ѝамо двосѝруко једро,
 балусѝраде Хрисѝа, Цојса – Сѝендаловоѝ сина
 и Паунда у кавезу.
 У Трасѝевере зађи
 зде чека ѝе Roma profugens Sabinorum in terras.
 Пођи јоѝ једанѝуѝ из њочѝѝка:
 око двадесеѝе ѝвоје чѝѝај „Пармски...”,
 уђи у мирис лиѝа,
 у дан који њо друзѝи ѝуѝи заувек ѝи оде
 ѝвој живоѝ ће биѝи крузѝ
 сѝрах, нада и ѝамћење
 уѝорноз леѝа и
 ѝврдозлавоѝ одбијања суѝона.